

netop indeholdt Regler om Censur. Ja, det ærede Medlem benyttede her en Fremgangsmaade, som han ikke sjældent har benyttet her i Salen, nemlig den, at tillægge den, han polemiserer imod, Udtalelser, som han slet ikke har brugt. Hvad jeg har sagt, er slet ikke noget om, hvornaar der her paa Rigsdagen har været forhandlet om Censur eller Ikke-Censur; men hvad jeg har sagt, er, at da Teaterloven i 1889 blev forhandlet her i Rigsdagen, blev det ikke fra en eneste Side paastaet, at Censuren skulde stride mod Grundloven. Det er dette, jeg har sagt, og det er dette, som det ærede Medlem — naturligvis meget mod sin Villie — forvansker.

Hvad Spørgsmaalet om Teaterprivilegier angaar, kan jeg ogsaa henvise til, hvad jeg tidligere har udtalt. Jeg skal blot overfor det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds sige, at naar han mener, at de Udtalelser, jeg fremkom med, ganske falde i Traad med og stemme overens med, hvad en af mine Forgængere, Justitsminister Rump, udtalte under den nys nævnte Sags Behandling 1898—99, saa passer det slet ikke. Det ærede Medlem maa enten slet ikke have været i Tinget den Gang — det ved jeg ikke —, eller ogsaa har det ærede Medlem ikke været til Stede, eller ogsaa har det ærede Medlem ikke hørt efter. Jeg var blandt dem, der altid meget udholdende hørte efter, hvad Justitsminister Rump sagde. Jeg plejede altid — maaske nogle ærede Medlemmer kunne huske det —, da der ofte var nogen Uro i Salen imens, at sætte mig hen paa den Stol, hvor den ærede Stenograf nu sidder, og sad meget udholdende og hørte efter, hvad han sagde. Og han sagde tidt meget fornuftige Ting. Det kan jeg meget godt være bekendt at sige, skønt jeg ved, at det fra en vis Side næsten vil blive anset for en Formastelighed. Men de fornuftige Ting, jeg udtalte forleden Dag om Teaterprivilegier, talte Justitsminister Rump ikke om; han berørte det kun ganske strejfvist overfor en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer). Men hans Udtalelser om denne Sag vare helt igennem slet ikke andet end en Udvikling af, at naar der blev for mange Theatre, vilde Teatrene gaa fallit, Skuespillerne blive brødløse og en hel Mængde Haandværkere, Leverandører og andre Folk miste deres Penge. Det var hele den røde Traad gennem Justitsminister Rumps Udvikling. Men min Grund til, at Teaterbevillinger bør lægges i det offentlige Haand, var, som ærede Med-

lemmer ville have hørt, en ganske anden og diametralt modsat. (*Ellanger*: Det forstaar jeg ikke). *Diametralt modsat! Diametralt modsat!* Ja, jeg ved, at det er en farlig Ting at disputere om Ord med det ærede Medlem; men jeg skal dog sige, at naar jeg siger, at det var diametralt modsat, sigter jeg dermed til, at medens Justitsminister Rump anførte praktiske og økonomiske Grunde, anførte jeg forleden Dag kun og udelukkende aandelige Grunde. Jeg mener; at det er berettiget at kalde det en diametral Modsetning. Men det kan jo meget godt være, at det ærede Medlem kan ved Lejlighed — jeg haaber ikke, det bliver her — holde et langt Foredrag om det forkerte i at bruge dette Udtryk.

Samme ærede Medlem talte dernæst om det meget omtalte Brev, som jeg har skrevet. Det ærede Medlem mente, at jeg havde ikke været forsigtig ved at skrive det Brev, jeg skulde have tænkt paa, at jeg kunde ikke skrive et Brev til en Mand, der udgav saadan en Avis og var under de Forhold og Omstændigheder, denne Mand var i; jeg skulde have tænkt paa det Selskab, jeg derved kom i. Jeg ved nu ikke, at man ved at skrive et Brev kommer i Selskab, det kan ske en sjælden Gang, men dog ikke ved den Slags Breve, ved Breve i Almindelighed, det ved jeg ikke noget af, og jeg har en ganske anden Opfattelse af det Spørgsmaal end det ærede Medlem. Jeg mener nemlig, at man kan skrive Breve til hvem som helst. Det er slet ikke det, det kommer an paa. Det, det kommer an paa, er, om man kan være det bekendt, der staar i Brevet, og jeg mener fremdeles, at det, der stod i det Brev, kan jeg være fuldt ud bekendt. Jeg har ikke, som det ærede Medlem siger, vist nogen Uforsigtighed. Det vilde være en berettiget Anke, hvis jeg havde haft noget at skjule, men jeg har ikke haft noget at skjule.

Jeg kommer saa til den Omtale, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) gav af Spørgsmaalet om Biografteatret. Det ærede Medlem siger Sp. 678, at da jeg talte om det, skete der det mærkelige, at da min Fremstilling skulde til at blive interessant, nemlig da jeg skulde til at forklare, hvorledes jeg ansaa mig berettiget til at give denne Bevilling bort, saa — siger det ærede Medlem: „saa holdt den højtærede Justitsminister fuldstændig op“. Men der er det ærede Medlem jo kommet til at overse, at det har jeg netop forklaret. Jeg har jo netop forklaret, hvorfor Bevillingen er given bort paa den Maade, hvor-